

Το 'ευ αγωνίζεσθαι' στο αθλητικό παιχνίδι αλλά και στη ζωή! (Σπύρος Δρόσος, γυμναστής)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1Tez2Bm>]

Τέλος, ευχήθηκα σε όλους τους παίκτες μας να χαίρονται πάντα το παιχνίδι, τόσο το αθλητικό, όσο και το παιχνίδι της ζωής, οπότε όλοι πήγαν για μάθημα, αφού έχασαν γύρω στα 20 λεπτά απ' αυτό εξαιτίας μου (ευτυχώς η διευθύντριά μας έλειπε με άδεια!).

Ελπίζω η φράση "όποιος από το κουλούρι βλέπει την τρύπα, μένει νηστικός", της οποίας διεκδικώ την πατρότητα(ψωνάρα!), να φανεί χρήσιμη και σ' εσάς, εκτός από τους μαθητές μου.

Υ.Γ.1 Δεν ξέρω αν τα παραπάνω έδωσαν απάντηση για την αξία του μαθήματος της Φυσικής Αγωγής, το οποίο υπηρετώ, αλλά σε όποιον αμφισβητεί αυτή την αξία, έχω να πω τα εξής: Η ζωή είναι ένας αγώνας. Όποιος ξέρει ν' αγωνίζεται σωστά, ξέρει και να ζει σωστά. Το μάθημα που μαθαίνει στους μαθητές να αγωνίζονται σωστά (το "ευ αγωνίζεσθαι", όπως το λέμε) είναι η Φυσική Αγωγή.

Άρα, αυτό είναι και το μάθημα που, κυρίως, μαθαίνει στα παιδιά πώς να ζουν σωστά (να συνεργάζονται, να βρίσκουν τεχνικές και τακτικές για να επιτυγχάνουν τους στόχους τους, να προσαρμόζουν την προσπάθειά τους στα εκάστοτε δεδομένα, να μην τα παρατούν, να εντοπίζουν λάθη και να τα διορθώνουν, κλπ.). Ίσως -και λυπάμαι που το λέω- όλα αυτά να ακούγονται παράξενα στ' αυτιά ακόμα και συναδέλφων μου, αλλά αυτοί είναι οι δικοί μου στόχοι στο μάθημά μου και όχι αν κάποιος θα μάθει να κάνει καλά το σουτ στο μπάσκετ ή την κυβίστηση στο στρώμα (αυτά είναι τα μέσα και, για να θυμηθούμε και λίγο το συντακτικό μας, στο "Φυσική Αγωγή" το "Αγωγή" είναι το ουσιαστικό, ενώ το "Φυσική" -κίνηση, εννοείται- είναι ο επιθετικός προσδιορισμός του μέσου: Αγωγή, μέσω της φυσικής κίνησης -μη βαράτε οι φιλόλογοι, αν έκανα κανένα λάθος!).

Κάποτε, μετά από κάποια ώρα μαθήματος και την ώρα που τακτοποιούσα το υλικό μου, δήλωσα με χαρά στη διευθύντριά μου: "Τώρα μάλιστα! Νοιώθω ότι πέτυχα αυτό που ήθελα." και της διηγήθηκα πως σε ένα παιχνίδι με πάσες (μπάσκετ), όπου συμμετείχαν μεγάλα και μικρά παιδιά (Ολοήμερο με έλλειψη προσωπικού η αιτία), η μία ομάδα τα έβαζε με ένα μικρό μέλος της επειδή "έχανε εξαιτίας του". Αναγκάστηκα να παρέμβω, ρωτώντας αρχικά αυτούς που διαμαρτύρονταν: "Εσείς κάνετε ο,τι μπορείτε για την ομάδα σας;". "Ναι", απάντησαν. "Ο συμπαίκτης σας, πιστεύετε ότι κάνει ο,τι μπορεί για την ομάδα σας;". "Ναι", είπαν ξανά. "Άρα και οι δύο κάνετε το ίδιο για την ομάδα σας." Με αυτό δεδομένο, τους πρότεινα: "Μήπως πρέπει να βοηθήσετε τον συμπαίκτη σας, ρίχνοντάς του, π.χ., πιο σιγά την μπάλα;". Αυτό και έγινε. Προσάρμοσαν το παιχνίδι τους στις δυνατότητες του συμπαίκτη τους και οι νίκες έρχονταν η μία μετά την άλλη! Πώς να μην έχω χαρά για ένα τέτοιο αποτέλεσμα, για ένα τέτοιο μάθημα ζωής;

Υ.Γ.2 Και τα άλλα μαθήματα, θεωρώ ότι έχουν ίση αξία, στο βαθμό που παρέχουν και αυτά εφόδια γι αυτόν τον αγώνα, τον αγώνα της ζωής. Θαυμάζω, μάλιστα τους συναδέλφους μου -δασκάλους και άλλους- που βλέπω να δουλεύουν προς αυτή την κατεύθυνση, τις περισσότερες φορές επιτυγχάνοντας καλύτερα αποτελέσματα από εμένα και χαίρομαι να συνεργάζομαι μαζί τους. Μακάρι όλα αυτά, που δεν αποτελούν μετρήσιμα μεγέθη, να τα ήξεραν όσοι γονείς κατηγορούν τους εκπαιδευτικούς του δημόσιου σχολείου ότι δεν κάνουν καλά τη δουλειά τους, ότι δουλεύουν λίγες ώρες (ξεχνώντας ότι η ποιότητα και η ποσότητα είναι αντιστρόφως ανάλογα μεγέθη) και ένα σωρό άλλα ...

Υ.Γ.3 Για τους συναδέλφους μου, μια ιδέα προς την κατεύθυνση των παραπάνω, είναι, όπου αυτό είναι δυνατό, να μην παίζουν μόνο δύο ομάδες σε ένα παιχνίδι (π.χ. σκυταλοδρομία), αλλά τρεις, με την πρώτη να παίρνει 3 βαθμούς, τη δεύτερη 2 και την τρίτη 1, ενώ όποια ομάδα κάνει ζαβολιά και ακυρωθεί να παίρνει 0 βαθμούς. Στο τέλος, με βάση τη βαθμολογία, μιλάμε για πρώτο, δεύτερο και τρίτο

νικητή και για κανένα χαμένο (εκτός αν κάποια ομάδα τα παράτησε).
Περιμένω και δικές σας ιδέες και σχόλια (δυο μυαλά σκέφτονται καλύτερα από ένα)!»